

Los abrazos rotos

No, no m'ha agradat *Los abrazos rotos*. De fet, fa molts d'anys que no m'agrada cap pel·lícula de Pedro Almodóvar, però, així i tot, hi caic i una vegada més surt decebuda del cinema. La culpa és meva per a donar-li una altra oportunitat a un director que enlluerna amb els jocs d'artifici.

Sembla que cada títol signat pel manxec ha de ser una obra mestra. És innegable que Almodóvar ha creat un món. Però és un món on no tot té cabuda, un món on l'elegància no existeix, un món inversemblant i massa artificial. *Los abrazos rotos* és el millor exemple d'una pel·lícula totalment innecessària. El meu principal problema amb les pel·lícules d'Almodóvar és que no em produeixen catarsi alguna. És de suposar que tot és molt sentit i profund. Però tot és massa recercat, sembla que la senzillesa no existeix per a Almodóvar.

La gènesi de la història de *Los abrazos rotos* està relacionat amb un viatge realitzat a Lanzarote, on Almodóvar va fer una fotografia a una parella abraçada a la platja de Famara, afegida amb la temporada que va passar a les fosques en la seva habitació amb forts atacs de migranya (fets que no disculpen res).

Mateo o Harry Caine (Lluís Homar), cec després d'un accident, és un director i guionista en plena crisi. Temps enrere va tenir una història d'amor amb Lena (Penélope Cruz) que va desembocar en una tragèdia. L'únic contacte amb la realitat són Judit (Blanca Portillo), la seva agent, i el fill d'aquesta, Diego (Tamar Novas). Ernesto (José Luís Gómez) és un empresari enamorat de Lena. Apareix Ray X (Rubén Onchandiano) amb una proposta per a Harry Caine.

Blanca Portillo, Lluís Homar i José Luís Gómez són els que aporten la saviesa i l'experiència de l'elenc. Penélope Cruz està molt continguda, almenys en aquesta ocasió no crida. Rubén Onchandiano i Tamar Novas acusen manca de seguretat. Dani Martín, el líder (evitaré esmentar les paraules «actor» i «cantant») del grup *El canto del loco*, una vegada més demostra

que això d'actuar no està fet per a ell. La barcelonina Lola Dueñas assumeix un personatge que és totalment prescindible i ho fa tan poc convençuda que l'espectador ho sofreix.

Tots els personatges comparteixen la dualitat, tots amaguen alguna cosa i tenen connexió uns amb els altres.

Dels secundaris (Ángela Molina, Rossi de Palma, Chus Lampreave), cal destacar que precisament són això, secundaris, i que no aporten res nou a les històries. I d'escenes innecessàries, *Los abrazos rotos* n'està farcida (quan Lena fa proves de perruqueria —sembla una mala còpia de Julia Roberts a *Sleeping with the Enemy*—, i aquesta n'és només una de les nombroses referències cinematogràfiques: *Viaggio in Italia*, *Peeping Tom*, *The Third Man*, *Mujeres al borde de una атаque de nervios*, *Night of the Living Dead*...).

I el pitjor és que de *Los abrazos rotos* es desprèn un curmetratge protagonitzat per Carmen Machi (que sembla un embotit a punt d'esclatar dins aquell vestit que no l'afavoreix gens ni mica, mateixa opinió del pentinat) totalment insubstancial.

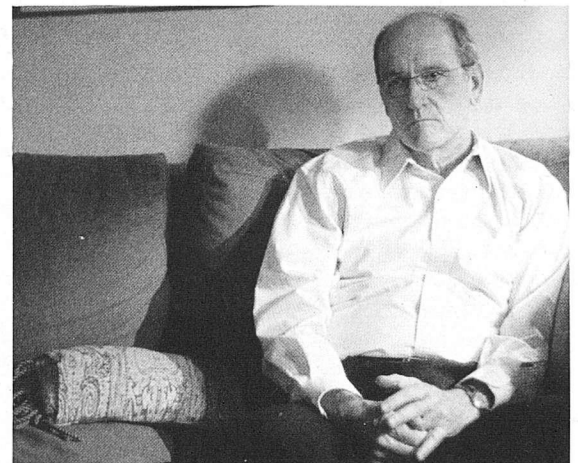
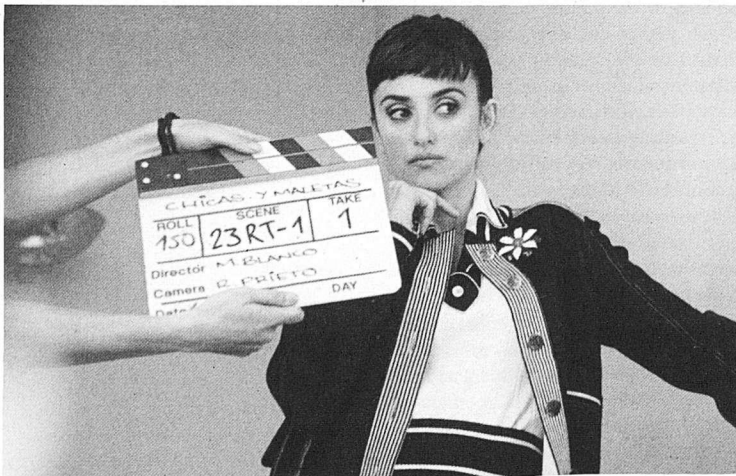
Sí, és clar que hi ha elements positius: la música del basc Alberto Iglesias i el disseny dels crèdits i el cartell de l'argentí Juan Gatti.

Una pel·lícula, qualsevol persona amb una càmera de 50€ comprada en una gran superfície pot fer-la. Per realitzar cinema cal més que bons enquadraments i guions enrevessats, qüestió aquesta de la qual en parlarem en una millor ocasió.

The Visitor

Sens cap mena de dubte *The Visitor* és la millor pel·lícula estrenada en 2009, i això que encara queden alguns mesos per acabar l'any.

Tom McCarthy només ha dirigit dues pel·lícules, les que ens ocupa i la també magnífica *The Station Agent*, dos títols que comparteixen com uns desconeguts esdevenen en família.

The Visitor gaudeix d'un guió excel·lent i una realització superb. La càmera està on cal, no hi manca ni hi sobra cap plànol. La senzillesa està present pertot arreu.

Walter Vale (Richard Jenkins) és un professor d'universitat que, des de la mort de l'esposa, no està il·lusionat per res. Per tal de presentar, un llibre ha d'anar a Nova York. Quan arriba al pis, s'hi troba una parella com a inquilins, el sirianès Tarek (Haaz Sleiman) i la senegalesa Zainab (Danai Guriba). Per raons que no vull desvetllar, també té protagonisme Mouna (Hiam Abbass), la mare de Tarek.

The Visitor sí que produeix catarsi. Els personatges estan perfectament desenvolupats, no necessiten cap frase ampul·losa, com la diu Blanca Portillo a *Los abrazos rotos*: «No sé lo que os habéis dicho estos días, pero yo sé lo que me he llamado todos estos años» per escenificar els sentiments, les inquietuds, no, d'això s'encarrega la posada en escena. Quasi tota la pel·lícula es desenvolupa en espais tancats per tal de reflectir l'angoixa dels protagonistes. Els exteriors són una al·legoria de la llibertat física, mental i espiritual.

Richard Jenkins (candidat a l'Oscar en la passada edició) i Hiam Abbass són la parella perfecte. Tal vegada la que menys pot aportar és Danai Guriba, malgrat que les escenes amb la seva sogra són fantàstiques.

Si s'hagués de classificar *The Visitor* amb una sola paraula, aquesta és commovedora.

Desig estar equivocada i que aquest títol no sigui el millor d'enguany... ja ho veurem.

Knowing (Señales del futuro)

Sí, Nicolas Cage torna a ser un heroi mal pentinat.

Knowing no és més que un entreteniment. Em va sorprendre agradablement, ja que esperava una banalitat tipus la nova versió *The Day the Earth Stood Still* (aquest atemptat al cinema hauria d'estar prohibit i a més castigat).

Alex Proyas va debutar en la direcció amb *The Crow*, després presentà l'excel·lent *Dark City* i llavors la correcta *I, Robot*, que està al servei d'una estrella, Will Smith, que no sé ben bé per què em sembla simpàtic. Cal esmentar també *Garage Days*, títol que no es va estrenar a l'estat espanyol i de la qual només conec l'edició en format DVD.

Però, per parlar de *Knowing*, cal fer una referència obligada a *War of the Worlds*. Ambdues comparteixen, a més de cartell i temàtica, la relació entre pares i fills, traduïda com la manca o desestructuració de la família i la recerca d'un lloc segur per refugiar-se dels fets que semblen inevitables.

El 1959 l'alumnat d'una escola prepara una càpsula del temps. Cinquanta anys més tard, aquesta és descoberta, el contingut és un grapat de dibuixos que es reparteixen entre la nova generació d'estudiants, però un d'ells és una successió de nombres que aparentment no tenen cap significat. El destinatari és Caleb (Chandler Canterbury, conegut per ser Benjamin Button als vuit anys), el fill de l'astrofísic John Koestler (Nicolas Cage). Els esgarrifosos esdeveniments no es torbaran gaire a manifestar-se.

La veritat és que *Knowing* en mans d'un altre realitzador no hauria estat més que un film sense més sentit que justificar les despeses d'una exagerada quantitat de dòlars.

D'espectacular es pot qualificar l'accident d'avió, un pla seqüència que no deixa indiferent ningú. El millor de *Knowing* és que aconsegueix que l'espectador estigui angoixat durant tot el metratge i que s'aferrí als braços de la butaca. Però, malauradament, l'aspecte negatiu és la part final, que no és més que una imposició dels estudis i no aporten res nou al que hauria pogut ser una pel·lícula més que d'efectes especials.

Les femmes de l'ombre (Espías en la sombra)

La veritat és que he hagut de consultar a la xarxa qui és Jean-Paul Salomé, el director de *Les femmes de l'ombre*. No recordava que era el realitzador de *Belphegor. Le fantôme du Louvre* i d'*Arsène Lupin*, dos títols de metratge excessivament llargs.

França, 1944. Un comando de cinc dones té com a missió assassinar un oficial nazi. Així de concís és l'argument, segons sembla, basat en una història real.

Sophie Marceau, Julie Depardieu, Marie Gillain, Déborah François, Maya Sansa i Julien Boisselier saben que no protagonitzen un gran llargmetratge que, això sí, gaudeix d'una gran producció. Si el que cerques és una pel·lícula d'entreteniment, aquesta no et defraudarà, però quedarà oblidada només sortir del cinema.

El guió, escrit a quatre mans pel propi Salomé i Laurent Vachaud, ranqueja en alguns moments. La trama és previsible i no hi ha cap moment per a la sorpresa.

Les femmes d'ombre demostra, una vegada més, que Salomé fa de la mediocritat la seva signatura. Malgrat tot, no és de les pitjors i és deixa veure... si un no és gaire exigent. ■

